

Beograd, oktobar 2013

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

SIERRA DELTA

(drama)

Kontakt:

alnov75@yahoo.com

DRAMATIS PERSONAE:

Dragan Banković, 40

Dejan Banković, Draganov brat, 30

Mirjana Banković, Draganova supruga, 30

Vladislav Todorović, 40

Žikica Tošić - Toni, 30

Vreme i mesto:

Danas, neki grad, negde u Srbiji

Prva scena

Mrak. Muzička tema: solo na domburi (istočnjački instrument koji podseća na izduženu tamburu). Lupanje i zvonjava na ulaznim vratima. Klik! Pali se svetlo na sceni. Levi deo scene – dnevna soba: trosed, tabure levo od njega, stakleni stočić ispred troseda. Na stočiću su pepeljara, paklica cigareta, upaljač i daljinski upravljač. Iza troseda je šank s pultom i pićima poređanim po policama. Levo od sobe su vrata koja vode u spavaću sobu. Desno od sobe su vrata koja vode do pretsoblja. Pretsoblje je u desnom delu scene. U pretoblju je ofinger s kaputima, dugim crnim, kišnim kaputom, muškim i kratkim, ružičastim, ženskim. Na podu, ispod kaputa, nalaze se dva para cipela, muške – crne, italijanske i ženske, ružičaste, s visokom potpeticom. Otvaraju se vrata s leve strane scene. Upidžami, raščupan, izlazi Dragan. Nešto viši od proseka, pravilnih crta lica. Da nije blago povijen i ima desetak kilograma viška reklo bi se da je privlačan muškarac u četrdesetim. Dragan ulazi u pretoblje i otključava vrata. Na vratima stoji Dejan. On je u tridesetim, kratko ošišan, viši od svog brata, snažan, preplanulog, privlačnog mada prerano ogrubelog lica. Nosi farmerke i „vijetnamku“. Na ramenu mu je velika vojna torba.

DRAGAN: Burazeru! Čekali smo te sinoć.

DEJAN: Znam. Mogu li da uđem?

Dragan se odmakne od vrata. Dejan ulazi. Dragan ga potapše po ramenu dok prolazi. Dejan mu uputi ravnodušan pogled preko ramena. Dragan zausti da nešto kaže a onda krene prema vratima. Dejan ulazi u dnevnu sobu. Baci ravnodušan pogled na trosed. Baci torbu pored troseda. Dragan zaključava vrata. Dejan seda na pod. Zauzima turski sed. Dragan ulazi u sobu.

DRAGAN: Dejane, sedni na trosed.

DEJAN: Dobro mi je i ovako.

DRAGAN: Dobro, dobro. Hoćeš da popiješ nešto?

DEJAN: Može. To su tvoje cigarete?

DRAGAN: Ne, Mirjanine. Ja sam prestao.

DEJAN: Ona se neće buniti.

Dejan uzima cigarete. Zapali jednu od njih. Uzima pepeljaru. Stavlja je pored sebe na pod i puši mirno i zamišljeno, kao indijanski poglavica pred bitku. Dragan pretura po policama kod šanka, izvlači jednu flašu viskija i sipa im u čaše. U obe čaše je dosta žestine. Dragan odloži flašu. Zagleda čaše. Iz jedne čaše odaspe nešto tečnosti nazad u flašu. Zatvara viski i stavlja ga na policu. Prilazi Dejanu s pićima u rukama. Pruža mu čašu s manje pića. Krene da se stopeći, kucne s Dejanom ali Dejan kao da ga ne primećuje i sam popije dobar gutljaj iz čaše. Dragan nervozno klimne glavom a zatim sedne na ivicu troseda i okrene se prema Dejanu koji i dalje gleda negde pred sebe. Pijuckaju. Dejan tokom nastavka razgovora pali cigaretu na cigaretu.

DRAGAN: Pa, kako je u Australiji?

DEJAN: Toplo.

DRAGAN: Vidim, baš si preplanuo.

Pauza.

DEJAN: Kako ste vi?

DRAGAN: Dobro. Napredujemo.

DEJAN: Da, znam. To kažeš u svakom mejlu.

DRAGAN: Voleo bih da si i ti češće odgovarao. Ili barem otišao na Skajp da se ispričamo.

DEJAN: Poslovi, mnogo poslova.

DRAGAN: Da, ali, nađe se vremena.

DEJAN: Neki ljudi moraju sve da urade sami a drugi imaju ljude koji rade prljav posao za njih.

Pauza.

DRAGAN: Pa, onda smo jednaki. I ti imaš ljude ispod tebe.

DEJAN: Kako to misliš?

DRAGAN: U twojoj građevinskoj firmi, jel' tako?

DEJAN: Da, si dabl ju.

DRAGAN: Šta to ono beše?

DEJAN: Costructions – Warrangatta.

DRAGAN: Zar nije logičnije da bude Warrangata Constructions?

DEJAN: U tom slučaju bi skraćenica bila dabl ju si ili ve-ce.

DRAGAN: A to nije zgodno?

DEJAN: Ne, nije.

Dejan se nasmeje prigušenim smehom. Dejan pali cigaretu na cigaretu. Gasi prvu i purnja drugu.

DRAGAN: Dejane, ja sam ovde.

DEJAN: Znam.

DRAGAN: Pa pogledaj me onda. Pričaj sa mnom.

DEJAN: Pa, pričam.

DRAGAN: Gledaj me u oči dok pričaš sa mnom.

DEJAN: Ne želiš to.

DRAGAN: Želim.

DEJAN: „Ko sme da vas pogleda u oči?“ Dragan Banković!

DRAGAN: Insinuiraš nešto?

Dejan se okreće prema Draganu i pogleda ga u oči. Pauza

DRAGAN: Zašto nam se nisi javio kad si stigao?

DEJAN: Mogli ste lako da proverite. Moj avion je juče sleteo u Beogradu.

DRAGAN: Da, juče ujutru. Zar nije bilo normalno da sedneš u prvi autobus i dođeš ovde?

DEJAN: To sam i uradio.

DRAGAN: Šta?

DEJAN: Seo sam u autobus i došao ovde.

DRAGAN: Čekaj, kako...

DEJAN: Smestio sam se u motelu pored autoputa. Znaš gde je to? Motel „Kurodovic“?

DRAGAN: U onoj rupi?

DEJAN: Nisu loši. Računaju čudno ali dobro rade.

DRAGAN: Draži ti je taj kurac od ovce nego tvoja rođena kuća. Ne mogu da verujem!

DEJAN: Trebalo mi je malo vremena da se aklimatizujem. Šest godina sam van zemlje.
Razumi me.

DRAGAN: Kaže se shvati me, mister Bankovic. Pa, jesli se aklimatizovao?

DEJAN: Slabo. Narodni orkestar „Kuratog Bate“ je celu noć svirao neke krmećake pa nisam
oka sklopio.

Dragan ga potapše po ramenu.

DRAGAN: Sad ćeš se naspavati. Dobrodošao kući!

Dejan izmakne rame.

DRAGAN: Šta su vam to uradili?

DEJAN: Ko je šta uradio?

DRAGAN: Ti Zapadnjaci. Dejane, jesи мој брат али морам да ти каžем да те не препознавам. Bio si duhovit, pričljiv momak. Niko nije bolje pričao viceve i izmišljao bolje priče od тебе. A vidi ga sad! Držиш сe на distanci, sujetan si i hladan. Postao si njihov.

DEJAN: Evo nas opet. Stara priča о tome како су овде сvi divni i humani i širokog srca i tople slovenske duše. U оvoј zemlji sam tek 24 sata i nisam video ništa osim nesrećnika, prostačina, jajara i bezdušnih skotova.

DRAGAN: Ovoj zemlji si ti, koliko juče, polagao zakletvu.

DEJAN: I držao sam se исте dok mi nije istekao ugovor.

DRAGAN: Zakletva traje i posle isticanja nekakvog ugovora. Srbiju ili voliš ili ne voliš. Nema sredine.

DEJAN: Dragane, nemoj mi само ти držati lekcije из patriotizma.

DRAGAN: Zašto ne?

DEJAN: Znaš ti zašto!

U sobu, kroz vrata levo, ulazi Mirjana. Bunovna je, raščupane kose. Lepa je i privlačna ali у njenom držanju ima tromosti i mrzovolje koje nemaju veze s činjenicom da je probudena iz sna. Mirjana je u beloj pidžami preko koje je ognula plavi bade mantil.

MIRJANA: Dragane, opet si doveo one svoje pokeraše rekla sam vam već...

Mirjana zastane i pogleda Dejana.

MIRJANA: Dejane, jesи ли то ти? Оčekivalи smo te juče. Dragan je zвао sve hotele u Beogradу, policiju.

DRAGAN: Pustи sad to.

MIRJANA: Gde si bio?

DRAGAN: Gospodin se aklimatizovao u kurcu od ovce.

MIRJANA: Kako?

DRAGAN: Zaboravi.

Mirjana prilazi Dejanu. Rukuju se kratko, suzdržano. Mirjana seda do Dragana. Dragan krene da otpije. Mirjana mu uzme čašu iz ruke.

MIRJANA: Dovoljno si pio.

DRAGAN: Valjda u svojoj kući smem da pijem kad ja hoću. Brat mi je došao u goste.

MIRJANA: U goste? Ovo je i Dejanova kuća. Ili si zaboravio.

DRAGAN: Ne, nisam zaboravio. Daj mi piće.

MIRJANA: Doktor Pavlović je rekao...

DRAGAN: Jebeš doktora!

Dragan joj otme čašu iz ruke. Otpije.

MIRJANA: Ostaćeš ovde dve nedelje?

DEJAN: Možda i manje. Sve zavisi da li će me pozvati ili ne.

MIRJANA: Promenio si se.

DEJAN: Svi smo se promenili. Prošlo je šest godina.

MIRJANA. Kao da je prošlo sto šest.

Dejan ravnodušno slegne ramenima.

DEJAN: Ne bih rekao. Sve izgleda isto kao kad sam otišao.

DRAGAN: Izgleda ali nije. Kriza je, narod nema leba da jede. Niko više ni u šta ne veruje.

Društvo je toliko bolesno da ne može da podnese ni otrov ni lek.

Dejan zevne.

DEJAN: Znam, znam.

DRAGAN: Onda treba da znaš i da bi pomoć naših najboljih ljudi koji su sad u inostranstvu pomogla ovoj zemlji da se oporavi.

DEJAN: A koliko taj oporavak tačno iznosi, mislim, u lovi? Da citiram našeg dedu: „Nema tih para ni maraka“.

DRAGAN: Situacija nije za smejanje.

DEJAN: Pogledaj me. Jel' se smejem?

DRAGAN: Smeješ se. U sebi. Otišao si i ostavio zemlju u haosu.

MIRJANA: Dragane! Ne slušaj ga, dovoljno mu je da lizne piće i počne da priča gluposti.

DEJAN: Nije popio mnogo. A šta sam trebao da uradim? Da odem u političare kao ti?

MIRJANA: Molim te, Dejane. Nemoj.

DEJAN: Koja ti je ovo partija. Peta? Šesta?

DRAGAN: Menjao sam partije , to je tačno.Ali, to je zbog toga što su se oni menjali, ne ja.
Moj cilj je ostao isti.

DEJAN: A to je?

DRAGAN: Napredak i razvoj moje zemlje.

DEJAN: S dvesta i nešto maraka plate.

DRAGAN: Demokratija.

DEJAN: Moš' misliti.

MIRJANA: Kasno je.

DRAGAN: Evroatlantske integracije.

DEJAN: Misliš NATO? U Ustavu piše da je Srbija neutralna.

DRAGAN: Socijalna pravda.

DEJAN: Dajete socijalnu pomoć za nezaposlene? Otkad to, molim te?

DRAGAN: Biće, biće.

DEJAN: Samo što nije.

MIRJANA: Molim vas.

DEJAN: I još se pitaš što sam otišao odavde.

DRAGAN: Ene stranca, jebo te sveti Janko! Misliš da si bolji od nas, balkanskih seljačina?

DEJAN: Ne mislim ali da ovde vladaju seljačine – vladaju.

DRAGAN: A to što vi u Australiji radite Aboridžinima, to ništa, a?

Mirjana besno ustane .

MIRJANA:Dosta!!!

DRAGAN: Dobro, srce, samo sam htio da naglasim...

MIRJANA: Ne naglašavaj, Dragane. Nije ti ovo gradska skupština. Ne želim više da slušam o NATO – u , Aboridžinima i socijalnoj pravdi. Hoću da spavam!!! Sutra idem na posao i ne želim da zaspim za katedrom.

Pauza.

DEJAN: Gde radiš?

DRAGANA: Mirjana predaje na našem fakultetu za menadžment.

MIRJANA: Dragane, hvala, znam i sama da odgovorim. Predajem na Prestiž Akademiji.

DEJAN: Nikad čuo.

MIRJANA: Otvorena je pre tri godine. Predajem komunikologiju.

DEJAN: Baš lepo.

MIRJANA: Nije ali je posao.

Mirjana zevne.

MIRJANA: Dragane, hajde da spavamo.

Dragan mrzovoljno ustaje.

DRAGAN: Hajde, hajde. Koji sam ja papučar postao.

MIRJANA: Opet si pasivno - agresivan. Dejane, tvoja soba na spratu je spremna.

DEJAN: Neka, spavaću ovde.

MIRJANA: Jesi li siguran?

DEJAN: Da.Toliko sam umoran da me mrzi da se penjem.

MIRJANA: Okej. Hajdemo.

Mirjana i Dragan krenu prema vratima s leve strane pozornice.

DRAGAN: Čekaj. Burazeru, izvini. Izgubio sam takt. Sluđen sam potpuno. Moja direkcija za urbanizam ima probleme s nekom peticijom. Onaj Vladislav, znaš ga, onaj visoki, mršavi, moj drugar sa faksa.... Okrenuo se protiv mene.

MIRJANA: Dragane, to Dejana uopšte ne zanima.

DRAGAN: Hoću da ti kažem da mi je žao. Nedostajao si mi.

Dragan mu priđe i pruži mu ruku. Pomogne Dejanu da ustane.Dragan ga zagrli. Dejanove ruke su pored tela. Gleda preko bratovljevog ramena u pravcu Mirjane.

DRAGA (plačno): Dobrodošao kući!

Dejan ga mlako zagrli i potapše po leđima.

DRAGAN: Možeš ti to i bolje, ljudino.

Dejan ga, bez napora, zgrabi rukama oko struka i, dok ga ovaj grli, snažno podigne u vis tako da su Draganova stopala par santimetara iznad poda. Dejan ga spusti na pod. Dragan se nasmeje i poljubi ga u obraz.

DRAGAN: Ako se predomisliš – popni se gore.

*Dragan i Mirjana odu. Dejan skida vindjaknu. Učetvori je i spusti na pod. Legne na pod.
Glavu spusti na „jastuk“. Sklapa oči. Mrak*

Druga scena

Mrak. Teško Dejanovo disanje, off. Dejanovo mrmljanje i coktanje, off. Istočnjačka tema na domburi, distorzirana, off. Dejanovi jauci, off.

DEJAN: Sijera delta! Uadrega! Uadrega! Uadrega! Sijera delta! Sijera! Delta! Uadrega!

Svetlo. Dnevna soba. Na podu, polubudan, u bunilu, leži Dejan. Pred njim, pored vrata, s leve strane, u pidžami, stoji Mirjana.

MIRJANA: Dejane, jesи ли добро?

DEJAN: Uadrega, Mirjana, uadrega.

Mirjana mu prilazi i klekne pored njega. Spusti dlan na njegovo čelo.

MIRJANA: U redu je Dejane.

DEJAN: Pustinja, put... Treba da im kažem.

MIRJANA: Šta da im kažeš?

DEJAN: Ti si, ufff.

Dejan skloni njen dlan s čela.

DEJAN: Nemoj da brineš, sve je u redu. Idi spavaj.

MIRJANA: Ne mogu.

DEJAN: Samo sam imao noćnu moru. Ništa strašno.

MIRJANA: Ništa strašno? Spavaš na podu.

DEJAN: Živim šest godina u australijskom „bušu“. Nisam navikao na komfor.

MIRJANA: A to što urlaš, to nije važno?

DEJAN: Ne, nije važno. Veruj mi.

MIRJANA: Šta se to dogodilo u Australiji?

DEJAN: Ništa se nije dogodilo.

MIRJANA: Nešto se dogodilo u Australiji.

DEJAN: Nemoj da mi čačkaš po mozgu, molim te. Neće ti se dopasti ono što ćeš tamo naći.

MIRJANA: Dejane, znam te. Možeš da mi kažeš.

DEJAN: Idi u krevet. Neće biti dobro ako te Dragan zatekne ovde.

MIRJANA: Ne brini. Spava kao medved.

DEJAN: Idi spavaj.

MIRJANA: Dejane, bićeš ovde dve nedelje. Hoću da znam.

DEJAN: Šta da znaš? Da li sam lud? Nisam.

MIRJANA: Onda mi reci šta je Uadreg.

DEJAN: Ništa.

MIRJANA: Ako mi ne kažeš šta je reći ču mu za nas.

Pauza.

DEJAN: To je bilo kratko i pre nego što si upoznala Dragana.

MIRJANA: Znaš kakav je ako mu crv sumnje uđe u glavu.

DEJAN: Znam. Možda mu padne na pamet da se razvede od tebe.

MIRJANA: Možda. Šta te muči?

DEJAN: Kao da je tebe briga.

MIRJANA: Briga me.

DEJAN: Prestala si da brineš kad si se smuvala s mojim bratom. Ostavila si me bez reči a mesec dana kasnije si bila s njim. Sigurno si meni iza leđa...

MIRJANA: Nemoj tako.

DEJAN: Hoću tako. A dobro znaš i zašto.

MIRJANA: Nemoj to ponovo.

DEJAN: Neću. Samo kažem da je Dragan dobra investicija. Bolja od inžinjerca poručnika.

MIRJANA: Nemoj.

DEJAN: Neću ako me pustiš.

MIRJANA: Reći će mu, Dejane.

DEJAN: Zašto?

MIRJANA: Želim da znam da li mogu da ti verujem. Plašiš me.

Pauza. Dejan je pomiluje po obrazu.

DEJAN: Nema razloga za strah. Mnogo sam radio, to je sve.

MIRJANA: Mnogo rada ne izaziva noćne more.

Pauza.

DEJAN: Nesreće na poslu izazivaju.

MIRJANA: Kakve nesreće?

DEJAN: Na građevini.Uadrega.

MIRJANA: Ko je Uadrega?

DEJAN: Aboridžin, radnik na građevini. Pao je sa skele. Bio je sprat ispod mene. Gledao sam ga kako umire. Krvario je na usta. Bilo je užasno.

MIRJANA: A sijera delta?

DEJAN: To je oznaka aviona – es – de 184. Zvao sam preko radio – stanice. To je bio jedini avion u krugu od dvesta kilometara.Bio je to mali avion, „cesna“. Trebalo je da sleti i pokupi Uadregu ali je, dok je stigao, bilo prekasno.

MIRJANA: I sad kriviš sebe za to? Za njegovu smrt?

DEJAN: Da. Ne. Možda. Dođe mi ponekad u snovima.

MIRJANA: Šta si mogao da uradiš? Nisi lekar.

DEJAN: Nisam. Ali, da smo angažovali nekog lekara da pazi na radnike, ko zna.

MIRJANA: Nisi mogao da znaš.

DEJAN: To je rizičan posao. Usred pustinje. Trebalo je da pazim.

MIRJANA: Uradio si sve što si mogao.

DEJAN: Misliš?

MIRJANA: Znam da jesi.

Mirjana ga poljubi u čelo.

MIRJANA: Laku noć.

DEJAN: Laku noć. Ostavi svetlo da gori, molim te.

MIRJANA: Važi.

Mirjana odlazi. Dejan spušta glavu na „jastuk“ i sklapa oči. Tapšanje, off.

TONI(off): Dobro odigrano, Bankoviću. Dobro odigrano.

DEJAN (u snu, sklopljenih očiju) : Jebi se, Toni.

Mrak

Treća scena

Ista scena. Jutro. Dejan vežba. Radi sklekove. Go je do pojasa. Ulazi, žurnim korakom, sleva, Dragan. U odelu je, sivom, s crvenom kravatom. Namešta kravatu.

DRAGAN: Dobro jutro, burazeru.

DEJAN: Dobro jutro.

DRAGAN: Vidim, sportski život.

DEJAN: Ufff, ne smem da zardđam.

DRAGAN: Fino. E, nešto mi pade na pamet. Kako je onaj tvoj drugar, Tošić. Kako seo no zove? Žikica, jel tako beše?

Dejan zastane usred vežbanja. Napet je i teško diše.

DEJAN: Misliš Toni?

DRAGAN: Da, Toni.

DEJAN: Ne znam.

DRAGAN: Kako ne znaš? On te je uveo u građevinski posao.

DEJAN: Pa, eto, ne znam. Otišao je u Afriku da podigne neku branu i posle nisam čuo za njega.

DRAGAN: U Afriku? Nas Srba još samo na Južnom polu nema.

Dragan kreće prema pret soblju.

DEJAN: Gde ideš?

DRAGAN: Ma, pusti, neki kretan mi blokirao kola. Ne mogu da ih isparkiram.

Dragan prođe pret soblje i izade iz kuće. Dejan nastavlja da vežba. U sobu ulazi Mirjana. Ona je ogrnuta bade mantilom. U ruci drži šolju kafge koja se puši. Kosa joj je vezana iznad glave u punđu.

MIRJANA: Dobro jutro.

DEJAN: Dobro jutro.

MIRJANA: Vidim, vežbaš.

DEJAN: Hoćeš da mi se pridružiš?

MIRJANA: Ne, više volim da te posmatram.

Mirjana stoji pored troseda i s uživanjem posmatra Dejana koji vežba. Na ulazna vrata, desno, ulazi Vladislav. Visok je, mršav, u izlizanoj zelenoj jakni. U ruci drži crvenu fasciklu. Deluje prerano ostarelo i zapušteno, s trodnevnom bradom. Ulazi u kuću polako, kao lopov. Prilazi s leđa Mirjani koja ne može da odvoji oči od Dejana. Posmatra ih par trenutaka .

VLADISLAV: Vidim, počela predvojnička. Hoće li ponovo da se zarati?

MIRJANA: Vladislave!

Dejan prestane s vežbanjem i ustane. Okrene se prema gostu.

MIRJANA: Šta ćeš ti ovde?

VLADISLAV: Došao sam da, u ime preko pet stotina potpisnika predam peticiju protiv uništavanja gradskog parka.

MIRJANA: Ko te pustio ovde?

VLADISLAV: Dragan je ostavio otključana vrata.

MIRJANA: To ne znači da možeš da bazaš po našoj kući kako ti je volja.

VLADISLAV: Izvinjavam se ali ja nemam drugog izbora. Dejane, kako si?

Vladislav mu pruža ruku. Dejan se ne pomera. Fiksira ga pogledom.

VLADISLAV: Kako me gleda. Nemoj da me ubiješ, molim te.

MIRJANA: Prestani da glumataš i gubi se odavde.

VLADISLAV: Neće da može. U opštini odbijaju da prime peticiju. Tvoj muž se uvek pravi da je mnogo zauzet i nikad ga nema u kancelariji. I, šta sad ja da radim? Nema mi druge. Moram da idem po kućama.

MIRJANA: Znaš li koji je tvoj problem, Vladislave Todoroviću? Previše si dokon. Idi i nađi neki posao.

VLADISLAV: Ali ja već imam posao. Prekupac na pijaci. Zato sam ovako poranio. Za pola sata otvaram tezgu.

DEJAN: Mirjana, da ga ispratim?

VLADISLAV: Opa, javio se Australijanac iz Hijavate.

DEJAN: Varangata.

VLADISLAV: Da, čuo sam za to mesto. To je u srcu pustinje, jel' tako?

DEJAN: Da. Mirjana, da ga izbacim?

MIRJANA: Nemoj. Sačekaćemo Dragana.

VLADISLAV: Tako je, Dejane, smiri se. Nemoj me zafrljačiti u prvi bilabong.

DEJAN: U prvi šta?

Ulazi Dragan.

DRAGAN: Majku mu nevaspitanu. Uzeo je onu izdrndanu „škodu“ i... Šta ćeš ti ovde?

VLADISLAV: U ime grupe od preko pet stotina građana, tačnije pet stotina trideset i osam, predajem ti ovu peticiju...

DRAGAN: Ne ovde. U mojoj kancelariji.

VLADISLAV: Ovde i sad. U kancelariji te nikad nema.

DRAGAN: Ne zanima me. Zakaži sastanak.

VLADISLAV: Been there, done that. Pet puta sam zakazivao sastanak.

DEJAN: Idem da se istuširam.

Dejan kreće prema vratima levo.

VLADISLAV: Idi, tušni se, ohladi malo usijanu glavu. And, get some tucker, mate!

DEJAN: Get šta?

VLADISLAV: Ništa, Dejane, baš ništa.

DEJAN: Onda ne seri.

Dejan otvara vrata. Izade i glasno zalupi vrata za sobom.

DRAGAN: Mirjana, molim te, ostavi me nasamo s njim.

MIRJANA: S ovim ludakom?

DRAGAN: Jeste ludak ali nije opasan. Ostavi nas, na pet minuta. Molim te.

MIRJANA: Dobro.

Mirjana odlazi. Vladislav pruža fasciklu Dragunu. Dragan je uzima i stavlja na pult.

DRAGAN: Jesi li sad zadovoljan?

VLADISLAV: Nisam i neću biti dok ne batalite gradski park.

DRAGAN: Daj, Vladislave, nemoj da tupiš.

VLADISLAV: Možda tupim ali ne bez razloga.

DRAGAN: To što ti radiš je protiv napretka ovog grada.

VLADISLAV: Hahaha! Kakvog napretka? Za tebe je napredak otvaranje tržnog centra na jedinoj zelenoj površini u gradu?

DRAGAN: Taj tržni centar koji ti ismevaš će doneti nova radna mesta. A i građani će moći da kupuju robu kao i oni u Beogradu.

VLADISLAV: S čim, jebote? Naš grad je jedan od najsiromašnijih u Srbiji. Ljudi gladuju. Nezaposlenost je preko pedeset posto.

DRAGAN: Nemoj ti mene da učiš o mom gradu. A kad smo već kod nezaposlenosti, šta ti hoćeš? Da ti pošaljem komunalnu inspekciju i zatvorim onu bednu prekupačku tezgu na gradskoj pijaci? To hoćeš?

VLADISLAV: Ti mi pretiš?

DRAGAN: A ti ne pretiš?

VLADISLAV: Ne. Ja se borim čisto. Ukoliko ne uvažite ovu peticiju pokrenuću demonstracije u gradskom parku.

DRAGAN: Ti ćeš da vodiš demonstracije, tezgaroš jedan!

VLADISLAV: Ja nisam samo prekupac i ti to dobro znaš. Završili smo isti smer, kolega. Samo što sam ja diplomirao s boljim ocenama. I nisam imao partijsku vezu kao neki.

DRAGAN: I eto te sad.

VLADISLAV: I eto me sad. Radim posao za koji nemam nikakve kvalifikacije. Baš kao i ti. Samo što je moj mnogo lošije plaćen.

DRAGAN: Nešto mi prebacuješ?

VLADISLAV: Ne ja. Ti.

DRAGAN: Ja?

VLADISLAV: Slušaj ovo.

Vladislav vadi mobilni telefon i pritisne dugme.

DRAGAN (off, praćen brujanjem mase): I zato vam kažem: prošlo je vreme onih koji su uništili ovu zemlju. Prošlo je vreme onih koji su ovaj grad i ovaj region pretvorili u septičku jamu. Prošlo je vreme onih koji su izdavali dozvole za podizanje kioska na svakom čošku. Prošlo je vreme čevabdžinica u gradskom parku. Prošlo je vreme korupcije, rođačkih veza, gladi, podmićivanja. Zovemo sve naše sugrađane, ovde, u Beogradu, u svetu, da nam savetom, sredstvima, idejama pomognu da budemo ono što smo nekad bili. Prave ljude na prava mesta! Dragi sugrađani, srećna vam sloboda!

Aplauz, off. Vladislav pritisne dugme i stavlja mobilni u džep.

VLADISLAV: Sećaš li se sad?

DRAGAN: Ne vidim šta je sporno.

VLADISLAV: Ja sam bio jedan od onih koji su ti tapšali. Dođe mi da sebi odsečem obe ruke što sam ti tapšao. I jezik što sam ti klicao. I da pucam u mozak jer sam mislio da si pravi čovek za ovaj grad. Ti! Diplomirani istoričar koji se petlja u urbanizam!

DRAGAN: Nije bitna diploma već iskustvo u poslu.

VLADISLAV: Pa, da. Nije bitna. U ovoj zemlji profesija ne znači ništa. Umesto obrazovanih i pismenih vodili su nas nepismeni svinjski trgovci i njihovi sinovi. Tretirali su nas kao stoku. A onda je došao izvesni mašinbravar, majstorčić koji je u stvari bio majstor kvariš. To nam nije bilo dovoljno pa smo izvikali malog bankara za vožda. Bankarčić nas je opljačkao a zatim komšije zavio u crno. I nas s njima. Nasledio ga je politikolog koji nema veze s

politikom. Ali, da srbuje, to ume. Posle njega je došao psiholog koji je šizofreniju podigao na rang državne politike. I Evropa i Kosovo i Rusija i Amerika i socijalna država i kapitalizam. I, koga sad imamo? Grobara s kupljenom diplomom. Ako dobro uradi posao sahraniće i nas i zemlju. Ako ne - lutaćemo naokolo kao zombiji iz horor – filmova.

DRAGAN: Jesi li završio?

VLADISLAV: Ne, ali ti hoćeš. I to brzo.

Dragan uzdahne tužno. Priđe Vladislavu i spusti mu ruku na rame.

DRAGAN: Pozdravi tatu Danila i reci mu da sklopi tezgicu.

VLADISLAV: Kako?

DRAGAN: Kako? Zašto? Ko koga čime i u šta? Pitaj komunalnu policiju. Nije moj resor.

VLADISLAV: Tako dakle.

DRAGAN: Tako.

VLADISLAV: Dobro. Onda imam i ja vesti za tebe, drugar.

Vladislav mu spusti šaku na rame.

DRAGAN: Ajde, baš da čujemo.

VLADISLAV: Tvoj brat nije ono za šta se predstavlja.

DRAGAN: Ti ćeš da mi kažeš!

VLADISLAV: Ja sam čovek široke opšte kulture i mogu da prepoznam foliranta čim ga vidim.

DRAGAN: Na šta ciljaš? Nije da me zanima ali ajde da čujem.

VLADISLAV: Dok smo još bili prijatelji rekao si mi da tvoj brat živi u Varangati, država Viktorija. Tvoj brat ne živi u Varangati, država Viktorija.

DRAGAN: Ko ti je rekao?

VLADISLAV: On lično. Maločas. Rekao sam da živi u pustinji. I on je rekao, da živim u pustinji. Koja pustinja, Dragane? Taj deo Australije je zelen i brdovit ko Šumadija.

DRAGAN: To si ti pogrešno protumačio.

VLADISLAV: Ne, nisam. Izgugluj. Rekao sam mu da me ne zavrljači u prvi bilabong. To je tipičan australijski izraz. Mrtvaja, to znači bilabong. Australija ih je puna. Nije znao šta to znači a spominje se u njihovoј himni. Rekao sam mu da uzme taker ili klopu. To je australijski sleng. Pogledao me kao da to čuje prvi put. A on navodno živi tamo šest godina. Više ja znam o Australiji nego on. Ne znam gde je bio i šta je radio ali se taj nije napodizao kuća u Australiji, to sigurno.

DRAGAN: I to je sve?

VLADISLAV: Nije. On ima nešto s Mirjanom. Ili je imao. Ili je imao pa će imati opet.

Pauza.

DRAGAN: Znam da je imao nešto s Mirjanom.

VLADISLAV: Znaš?

DRAGAN: Da, i to je bilo pre nego što smo počeli da se zabavljamo. A sad, Šerloče...

Skida Vladislavljevu ruku s ramena.

DRAGAN: ...lepo idi do pijace i pokupi svoj smrdljivi krompir.

Vladislav se nakašlje. Namesti nevidljive nabore na garderobi.

VLADISLAV: Dobro ali, neće se na ovome završiti. Srediću te kad – tad.

DRAGAN: Jel' ti to u ime petsto potpisnika peticije?

VLADISLAV: Biće oni opet zajedno. Videćeš.

Vladislav se okrene nadesno i ode bez reči. Mrak

Četvrta scena

Dnevna soba. Cela prostorija se kupa se u čudnom, treperavom, crvenkasto- žutom svetlu. Kao da je sva u plamenu. Orientalna melodija, off. Na trosedu, izvaljen kao turski paša, sedi Dejan. Puši i pije viski iz velike čaše. Na stočiću je flaša viskija i, pored nje, čaša. Iza Dejanovih leđa se promoli Tonijeva glava. Zatim ramena i, na kraju, ceo Toni. Stoji iznad njega, staklastih očiju. Toni je srednje visine, skladnih crta lica, snažan. Kosa mu je zalizana unazad u italijanskom stilu. Obučen je kao da deli krojača s mafijom. Na levoj strani, tik iznad srca, je mala crvena rupa. Toni spušta kažiprst leve ruke i počinje da čačka ranu.

DEJAN : Zdravo, Toni.

TONI: Nisam te iznenadio?

DEJAN: Ni najmanje.

TONI: Osećam svrab.

DEJAN: Ne čačkaj stare rane pa će svrab prestati.

Toni obide trosed i sedne do Dejana.

DEJAN: Jesi li za?

TONI: Uvek. Dva prsta.

Dejan mu sipa viski. Kucnu se.

TONI: U zdravlju se gledali.

Pauza. Pijuckaju.

TONI: Ne možeš da odvojiš oči.

DEJAN: Od čega?

TONI: Ili koga?

DEJAN: Mogu. Ona više nije moja.

TONI: Pa?

DEJAN: Umorna je, potrošena a život tek što joj je počeo.

TONI: Ti možeš da joj vratiš život. Dragan sigurno ne može.

DEJAN: Misliš da je loš u krevetu. Ili sterilan? Znam da su planirali decu pre tri godine pa ništa.

TONI: Hahaha, ne budi banalan. Mislim na nešto drugo.

DEJAN: Otkad si ti postao tako rafiniran?

TONI: Smrt te nauči tim stvarima. Želiš Mirjanu, zar ne?

DEJAN: Možda. Mada, mene više zanima ono što je ispred.

TONI: To?

Toni pokazuje u pravcu publike.

TONI: Ispred tebe je ono što je iza tebe, prijatelju. I kad umreš gledaćeš isti prizor. Celu večnost.

DEJAN: Otkud znaš?

TONI: Čekaj da dođeš kod mene.

DEJAN: Neću ja kod tebe.

TONI: Hoćeš, hoćeš, k'o bela lala. To ne može da se bira.

DEJAN: Ne može. Ali, i dalje mogu da te izbacim kad hoću.

TONI: To je tačno. Ovo je tvoj san. Jel' znaš u šta zuriš?

DEJAN: Naravno. U čeljusti pakla.

TONI: Ah, Deki, to je tako poetski. Paklić sa demončićima i jezerima sumporne kiseline. To nije strašno.

DEJAN: A šta je strašno?

TONI: Zagledaj se u srce plamena. Šta vidiš?

DEJAN: To je samo plamen.

Toni odloži svoju čašu na sto.

TONI: Hajde, znam šta vidiš. Crne konture.

Dejan skrene pogled u stranu. Toni ga ščepa šakama za glavu i okreće se prema publici.

TONI: Gledaj. Crne konture. Jasne su, jel' tako?

DEJAN: Pusti me, molim te.

TONI: Hajde, ne drami. Već si ih video. Šta je to, Dejane?

DEJAN: To, to su neki obrisi.

TONI: Obrisi čega? Znam da znaš.

DEJAN: Obrisi kombija.

TONI: Odlično. A šta vidiš u kombiju?

DEJAN: Plamen.

TONI: I, šta još?

DEJAN: Samo plamen.

TONI: Ne, ne, nije samo plamen, Deksi, druže. To su glave. To su lobanje. Delovi sprženog mesa na šakama zgrčenim za volanom. Spržena koža. Par preostalih vlasa kose igra na plamenom vetrusu. Osećaš smrad? To potrošeni ljudski život smrđi, prijatelju!

DEJAN: Ne, ne osećam uopšte.

TONI: Osećaš. Sprženo meso, benzin, tvoj strah, pustinja. Sve zaudara do neba. A uši tebole. Krvare od krikova koje si slušao.

DEJAN: Ne, moje uši su u redu. Ja sam u redu. Sve je u redu.

TONI: U redu. Heheh. Onda, pogledaj u sprženo oko vozača, pogledaj. Šta vidiš? A? Šta vidiš?!

Dejan se otima

DEJAN: Pusti me Toni, jebote, ne mogu više!

TONI: Vidiš svoju smrt Dejane. Ona te čeka, pičko posrana. Gledaj u nju i crkni! Ajde, gledaj!

DEJAN: Neeeeeee!

Dejan se bezuspešno otima. Toni se cereka. Lice mu je iskrivljeno od mržnje i bolesnog uživanja. Mrak

Peta scena

Dnevna soba. Dejan sedi na dvosedu. Zgužvano sivo čebe je s njegove leve strane. Torba je s desne strane, pored troseda. Na stolu je piksla puna pikavaca. Dejan zuri pred sebe. U sobu, kroz vrata s leve strane, ulazi Mirjana u bade-mantilu. Pospana je, umorna.

MIRJANA: Ne spavaš.

DEJAN: Ne spavaš ni ti.

MIRJANA: Opet si sanjaš ružno.

DEJAN: Da.

MIRJANA: Gde je Dragan?

DEJAN: Otišao je na sastanak. Rekao je da će doći posle pet.

MIRJANA: Aha.

Mirjana seda na trosed.

MIRJANA: Pomeri se malo.

Mirjana uzima čebe. Pokriva se čebetom. Uzima daljinski upravljač. Pritiska dugme. Obasja ih bledo ferceranje tv-ekrana. Glasovi govore na engleskom, off.

DEJAN: Šta je to?

MIRJANA: Emisija o ljudima koji su smršali. Evo, ova žena je imala dvesta kila a sad ima osamdeset.

DEJAN: Svašta!

MIRJANA: Kako?

DEJAN: Ova emisija je čisto gubljenje vremena.

MIRJANA: Sve emisije su čisto gubljenje vremena. Ne moraš da budeš Maršal MakLuan da bi zaključio tako nešto.

DEJAN: Ili Bodrijar.

MIRJANA: Otkud ti znaš za Bodrijara?

DEJAN: Pročitao sam i ja ponešto tu i tamo. Ovo je odvratno. Pogledaj kako kaiši kože vise s te nesrećnice. Izgleda kao šar –pei.

MIRJANA: Ako ti smeta a ti izadji, trči, uradi dvestapedeset sklekova.

DEJAN: Zar ne treba da ideš na Akademiju?

MIRJANA: Ne danas. Predajem dvaput sedmično.

DEJAN: Dobar posao. Moj zahteva celog čoveka.

MIRJANA: Zato je dobro plaćen.

DEJAN: Pa, da. Ali, to nije poenta.

Mirjana se okrene prema njemu.

MIRJANA: A šta je poenta?

DEJAN: Poenta je da imaš vremena da živiš a ne da se stalno plašiš.

MIRJANA: Šta je tako strašno u tvom poslu?

DEJAN: Mmm, mislim da sam ti rekao.

MIRJANA: Rekao si ali nije da si baš na prvoj liniji fronta.

DEJAN: To da.

Mirjana i Dejan zure pred sebe.

DEJAN: Znaš, osetim te ponekad.

MIRJANA: Kad?

DEJAN: Ujutru, uveče, svejedno kad. Osetim tvoj pogled. Ovde je...

Dejan spusti šaku na svoj potiljak. Mirjana ga pogleda

MIRJANA: Stvarno?

DEJAN: Da, osetim kako me gledaš. Sečeš me, tačno tu. Znaš li koja je to tačka?

MIRJANA: Ne znam.

DEJAN: Ako želiš da nekog ubiješ brzo i sigurno ti mu zabiješ iglu baš ovde. Tu je neki nerv koji reguliše disanje, mislim i čovek, jednostavno, prestane da diše. Umre u deliću sekunde.

MIRJANA: Šališ se.

DEJAN: Ne šalim se. Tako toreadori ubijaju bikove u areni. Zabiju im sablju između pršljenova i gotovo. Ali, imaju pravo na samo jednu šansu. Ako promaše bik će se okrenuti i rasporiti ih rogovima.

MIRJANA: Pa, hoćeš li me?

DEJAN: Hoću li te šta?

MIRJANA: Hoćeš li me rasporiti?

Pauza.

DEJAN: Ti ne želiš to.

MIRJANA: Odakle ti ta ideja?

DEJAN: Tebi je to zabavno kao ideja ali ne želiš. Ti si žena mog brata.

MIRJANA: Pre nego što sam ga upoznala bila sam tvoja devojka.

DEJAN: Pa?

Mirjana mu spušta šaku na potiljak.

MIRJANA: Pa, ti imaš prednost.

DEJAN: Mirjana, ovo nije autoput pa da neko ima prednost.

MIRJANA: Hajde, neće saznati.

DEJAN: Neće? Čuo sam ga kad je razgovarao s onim Vladislavom.

MIRJANA: I?

DEJAN: Rekao mu je kako si me posmatrala dok sam vežbao.

MIRJANA: To ne mora ništa da znači Možda sam se samo divila tome kako si lepo građen.

DEJAN: Vladislav mu je rekao kako smo ti ja bili ili ćemo biti zajedno. U svakom slučaju, da ima nešto između nas.

MIRJANA: A šta je Dragan rekao?

DEJAN: Rekao je da zna da smo bili zajedno.

MIRJANA: Dragan zna? Hajde, molim te.

DEJAN: Pa zašto mu je onda rekao da zna?

MIRJANA: Da ga ne bi maltretirao. Veruj mi, znam Dragana. Sve bi uradio samo da sačuva svoju nedodirljivost.

DEJAN: Govori šta hoćeš ali onaj Vladislav nas je nanjušio.

MIRJANA: Pusti ga, on je smešan.

DEJAN: Ne deluje mi smešno.

MIRJANA: Vladislav je nesposoban, narcisoidan, uvrnut, beskoristan, potpuno nevešt. Njega od ludnica deli samo jedan razgovor s psihijatrom.

DEJAN: Ne potcenjuj ga. On je kvaran i inteligentan. Treba ga eliminisati.

MIRJANA: O čemu ti pričaš? Dodi ovamo.

Mirjana pokuša da zagrli i poljubi Dejana. On je blago odgurne.

DEJAN: Ne, nemoj.

MIRJANA: Zar stvarno to želiš?

DEJAN: Ti si žena mog brata.

MIRJANA: Prestani to da ponavljaš kao mantru. Pogledaj nas! Ja sam nesrećna. Tisi nesrećan. Zar ne zaslužujemo da budemo srećni? Bar malo?

DEJAN: Nisam siguran.

MIRJANA: Šta se zapravo dogodilo u Australiji?

DEJAN: Život se dogodio.

MIRJANA: Pričaj ti to nekom drugom. Dogodilo se nešto gore od nesreće na skeli.

DEJAN: Ne, nije. Ja samo...

MIRJANA: Šta ti samo?! Zar ne želiš da mu se osvetiš, iako je tvoj brat?

DEJAN: Zašto? Ti si mene ostavila.

MIRJANA: Ne, ja sam rekla da će da razmislim o svemu. Nikad nismo raskinuli.

DEJAN: Da, da, prava studentska ljubav. Ja sam ostao na studijama u Beogradu a ti si otišla kući da „malo razmisliš“. Lepo si se smislila, nema šta.

MIRJANA: Jesam, i kriva sam ali, zar ti nije krivo? Zaboravi da ti je brat. On me oteo od tebe.

DEJAN: Rekao sam ti već....

MIRJANA: Misliš da bi bilo drugačije da je znao za tebe i mene. One ne pita, ne moli. On optima. Vlast, novac, položaj, ženu. Sve je njegovo. I da nije on oteo bi me neko drugi. A šta ti radiš? Kao pas, s repom između nogu, bežiš tamo gde te niko ne može naći. Skrivaš se od onog što želiš i što ti pripada.

DEJAN: Čekaj, ja nisam kukavica.

MIRJANA: Jesi, ali na drugi način. Ne plašiš se da pogineš. Strah te je da uzmeš ono što je tvoje.

Mirjana ga gurne snažno tako da on padne na trosed. Ona leže preko njega. Ogrće sebe i njega čebetom.

MIRJANA: Zar ne želiš da mu se osvetiš? On ima ovu kuću, ovaj grad, mene, a šta ti imaš? Neku firmicu u pustinji.

DEJAN: Pusti me, Mirjana.

Mirjana spušta ruke ispod čebeta. Pravi pokrete kaodaotrkopčava Dejanove pantalone. Opkoračuje ga.

MIRJANA: Zar ne želiš da se osvetiš MENI ? Da mi pokažeš šta sam sve izgubila, a? Da me, onako krvnički, izjebaš a onda ostaviš? Hajde, reci mi da ti to nije palo na pamet. Nisi valjda tamo postao peder?

DEJAN: Ne budi smešna.

MIRJANA: Pa, šta je onda problem? Ne uzbudujem te više? Nemoj da se pretvaraš. Mene ne možeš da prevariš! Opa! Pa ko nam se to uzbudio!?

Mirjana počinje da ga jaše. Sva je u transu. Dejan je grabi šakama za zadnjicu. Dejan pokušava da ustane ali Mirjana čvrsto steže njegove šake. Dejan joj se otme. Vode ljubav i gledaju se u oči.

MIRJANA: Gledaj me u oči. Gledaj me!

Dejan je zgrabi i prevrne na drugu stranu kreveta. Sad je on iznad nje i zadaje ritam.

MIRJANA: Gledaj me!

Dejan joj stavlja šaku preko očiju i ubrzava ritam. Mirjana vrišti od bola i zadovoljstva. Mrak

Šesta scena

*Ulica. Noć. Zid trošne kuće na kojoj je okačena tabla s natpisom: KUČA NA PRODAJU
ZOVI MOB 064 232723708 Na ulici je Vladislav. Lepi plakat na zid. Na plakatu piše:
GRADSKI PARK PRIPADA SVIMA A NE SAMO NJIMA! To radi usiljeno, prišipetljasto.
Secka makazicama komadiće selotejp - trake i pokušava da prilepi ogroman plakat. Na kraju
uspeva i na zidu je iskrivljeni plakat.*

VLADISLAV: Pljuni pa zalepi.

S leđa mu prilazi Dejan koji nosi vijetnamsku jaknu.

DEJAN: Stoji ti malo nahero.

Vladislav podvrisne a zatim se okrene prema Dejanu.

VLADISLAV: Šta ćeš ti ovde?

DEJAN: Šetam. Ovo je i moj grad.

VLADISLAV: Da, ali, šta ćeš ti ZAISTA ovde?

DEJAN: Mislim da znaš.

VLADISLAV: Pretiš u ime tvog brata? Nije mu bilo dovoljno što nam je oteo poslednje
parče hleba od usta nego još šalje svog brata batinaša. Kengur, kako bi bilo da odskakućeš
malo?

Dejan ga snažno gurne šakama i Vladislav se skljoka na ulicu.

DEJAN: Nisam zbog toga ovde.

VLADISLAV: Čuo si nas. To te muči, a?

DEJAN: Baš me briga što imaš nešto protiv mog brata samo mene ne mešaj u to.

VLADISLAV: Ili šta?

Dejan pogleda oko sebe. Priđe Vladislavu i šutne ga u rebra

DEJAN: Ne guraj nos gde mu mesto nije. Jel' ti jasno?

Vladislav se, s mukom, osovi na noge. Oslanja se ledima o zid.

VLADISLAV: Šta si jeo i čega si se nagledao kad si ispaо takav?

DEJAN: Hoćeš li da prestaneš da nas pratiš ili će morati da ponovim postupak?

VLADISLAV: Ne pratim ja vas. Vi pratite mene, idiote!

DEJAN: Hoćeš opet da te prebijem, cinkarošu?

VLADISLAV: Ja nisam cinkaroš jer ne cinkarim prijatelje. A ti mi nisi prijatelj. Tvoj brat mi je bio prijatelj ali to je bilo tako davno da sam zaboravio onog starog Dragana. Ja vas, obojicu, iskreno rečeno, MRZIM i iskoristiću i najbeznačajniji podatak o vama, i najsitniju flekicu, samo da vam napakostim!

DEJAN: Izmlatiću te k'o mladog majmuna ako mi se odmah ne izviniš!

Pauza. Vladislav namesti nevidljive nabore na odeći. Namesti razbarušenu kosu.

VLADISLAV: Pa hajde, jebem mu mater! Hajde, navalite više! Ubijte me više pa da završimo ovo! Samo pretite, mašete prstom, osuđujete, upozoravate, šaljete želje, čestitke i pozdrave! Pretili ste i pre dvadeset godina, i pre deset, pretite ponovo i sad! Ajde, udrite!

Pobijte sve, dignite nas u vazduh! Potrujte, pogušite! Muka mi je od ovog umiranja na sitno. Nek' se lepo jednom pogine i gotovo.

DEJAN: O čemu ti pričaš? Jesi li ti normalan?

VLADISLAV: Govorim o tome da ti se ne isplati da me prebiješ. Ako me prebiješ – ja će doći po tebe i ubiti te. Ako me osakatiš – opet će te ubiti. Šta god da mi uradiš – ja će te ubiti. Možda neću uspeti pa ćeš ti ubiti mene. Baš me briga. Bar se neću maltretirati s budalom kao što si ti.

DEJAN: Ti nemaš pojma s kim tim pričaš.

VLADISLAV: O, imam pojma. Vidim ti u očima ko si.

Dejan se nasmeje. Prilazi raširenih ruku. Vladislav se stisne uz zid.

DEJAN: A ko sam ja?

Dejan ga šutne u cevanicu. Vladislav se uhvati za cevanicu. Dejan ga zgrabi za ramena i gurne na zemlju. Pirlazi mu s leđa. Kolenom ga pribije uz tle. Šakom ga uhvati za kosu i povuče unazad. Prisloni usne uz njegovo uho

DEJAN: Dakle, ko sam ja?

VLADISLAV: Ne znam ko si ti per se. Hehehe!

DEJAN: Ne brabonjaj! Ko sam ja?

VLADISLAV: Mogu da kažem šta si. Ti si onaj koji ima oči policajca Krkovića.

DEJAN: Ko je taj?

VLADISLAV: To je onaj batinaš koji je pre petnaest godina mene i još dva druga, Jovana Gvozdića i Filipa Preradovića, uhvatio dok smo lepili plakate. Imao je taj pogled, tup,

ubilački, zverski. Nije nas odmah odvezao u policijsku stanicu. On i njegovi drugari su hteli prvo da se malo zabave. Odvezao nas je do svoje porodične kuće. Njegov pokojni otac je bio mesar i imao je podrum i u podrumu mesarske kuke. Prvo je uhvatio Preradovića. Obesio ga je za kuku, da visi s glavom nadole. Hoćeš da čuješ šta je dalje bilo? Sigurno bi ti se dopalo da čuješ kako ga je pendrekom udarao po golin tabanima, po rebrima, po testisima dok su se njegove „kolege“ nalivale rakijom i pišale po nama. Čučali smo, svezani k’o rogata stoka u čošku sobe, drhtali i čekali da nas raščereče. A onda se jedan od njih otreznio i rekao Krkoviću kako je bilo dosta mučenja. Bilo bi čudno da smo se sva trojica opirali hapšenju. Pogotovo Gvozdić i ja koji smo bili kost i koža. Preradović je, kao krupan i snažan, već mogao da prođe kao huligan. Krković se trgao, uperio svoj krvavi pendrek u mene i rekao: Zucnite nešto o svemu i ti si sledeći. I cutao sam. Ali neću, ne više. Ni jedan jedini sekund. Ni zbog koga!

Dejan ga pusti. Ustaje. Gadljivo briše ruke o pantalone

DEJAN: Hoćeš li držati jezik za zubima?

VLADISLAV: Mislim da sam ti već dao odgovor na to pitanje.

DEJAN: Ako budeš zucnuo...

VLADISLAV: Nema potrebe. Sam ćeš mu reći.

DEJAN: Ti nisi normalan.

Vladislav pokuša da ustane. Padne. Na šakama se odvuče do zida. Podiže se u polused

VLADISLAV: Ti želiš da mu kažeš. Ti želiš svima da kažeš. Vidim to po tebi. Samo što nisi eksplodirao.

DEJAN: Gubi se odavde!

VLADISLAV: Hahah! Kako?

DEJAN: Ja će ti pomoći.

VLADISLAV: O, baš ti hvala!

Dejan mu prilazi. Pomaže da ustane. Vladislav se osloni na zid, jednom rukom

VLADISLAV: Znaš, prevario sam se. Ti nisi kao Krković.

DEJAN: I nisam.

VLADISLAV: On je tup, glup, mrzi ono što ne razume i zato ga uništava. Ti razumeš i uništavaš.

DEJAN: Zašto bih radio tako nešto?

VLADISLAV: To ti je u krvi. Voliš da loviš sebi ravne. Voliš da loviš ljude.

DEJAN: Onda nemam problema, zar ne?

VLADISLAV: O, imaš. Neko ili nešto ti je pokvario/ pokvarilo zadovoljstvo. Osećaš da više nemaš svrhu.

DEJAN: Zgodna teorija. A sad odjebi.

VLADISLAV: Reći ćeš mu. Videćeš.

Vladislav odlazi nadesno, vukući nogu pred nogu i oslanjajući se na zid. Dejan nervozno pali cigaretu. Purnja i nervozno cupka nogom. S leve strane se pojavi Toni

TONI: Druže, kako je?

DEJAN: Samo si mi još ti falio.

TONI: Daj, šta si tako nakraj srca. Bili smo najbolji ortaci. Tako si sam rekao.

DEJAN: Rekao pa porekao.

Dejan stavi cigaretu između zuba. Toni mu uzima cigaretu iz usta i povlači dim

TONI: Osećam li to kajanje u tvom glasu?

DEJAN: Kajanje? Ni najmanje.

TONI: Onaj jadnik je imao pravo. Samo što nisi eksplodirao.

DEJAN: Ne budi smešan. Vidi tamo.

TONI: Gde?

Dejan mu mazne cigaretu iz ruku

DEJAN: Zašto regrut uši ima? Da se džomba igra s njima.

TONI: Ne možeš tako da se izvlačiš sve vreme. Lako je sa mnom.

DEJAN: Nije. Pre se nisi pojavljivao u javi.

TONI: Jel' ti to govori nešto?

DEJAN: Potpuno sam poludeo.

TONI: Ne, nisi poludeo. Još ne. Reci im. Ili beži nazad, koliko sutra.

DEJAN: Dakle, najgora varijanta je da ostanem ovde i ne radim ništa?

TONI: Da.

DEJAN: Onda ćemo tako.

Mrak.

Sedma scena

Mrak. Dnevna soba. Na trosedu, u mraku, sedi Dragan i ispija viski. Na stolusu poluisprijena flaša viskija i pepeljara. Mumla i smeje se cinično, pijano. Škljocanje brave. Škljocanje prekidača. Svetlo u pretoblju. U pretoblju je Dejan. Skida jaknu kači je na ofinger i ide u pracu dnevne sobe. Zavlači ruku u mrak. Napipava prekidač iz pretoblja. Škljocanje prekidača. Dragan trepće na svetlosti.

DRAGAN (*pijano*): O, batice, ti si.

DEJAN: Šta radiš u mraku?

DRAGAN: Pijuckam i razmišljam.

DEJAN: Vidim to, ali zašto?

DRAGAN: Prs'o sam k'o bäs. Eto zašto. A ti? Gde si bio?

DEJAN: Šetao sam po gradu.

DRAGAN: Da, tvoje čuvene noćne šetnjice. Sedni kod batice.

DEJAN: Dobro.

Dejan mu prilazi i seda na tabure.

DRAGAN: Nećeš da sedneš na trosed?

DEJAN: Dobro mi je ovako.

DRAGAN: U redu. Više mesta za mene. Hoćeš?

DEJAN: Ne.

DRAGAN: Više za mene.

Dragan sipa sebi viski i ispija.

DEJAN: Trebalо bi da malо olabaviš s tim.

DRAGAN: Olabaviću kad prestane da me stiska.

DEJAN: Šta te stiska?

DRAGAN: Sumnja, bato, sumnja.

Pauza

DEJAN: Na koga ili šta sumnjaš?

DRAGAN: Heheh, ajde da počnemo malo izokola.

DEJAN: Gde je Mirjana?

DRAGAN: Imaju neki koktel u onoj rupi koju zovu Akademija.

DEJAN: Zar ne bi trebao da budeš tamo s njom?

DRAGAN: Hehehe, tako bi mislio dobar muž. Ali, ja nisam dobar muž.

DEJAN: Ne preteruj.

Dragan se nagne prema Dejanu

DRAGAN: Video sam juče Vladislava na ulici.

DEJAN: I, šta je rekao?

DRAGAN: Šta te briga šta je rekao! ? Ništa nije rekao i to je ono čudno.

DEJAN: Šta je tu čudno? Vi ste u zavadi.

DRAGAN: Prvi put u životu nije ništa rekao. On, koji, otkad ga znam, melje kao vodenica, nije ni reč procedio. Prošao je pored mene kao pored turskog groblja. Ali, nije ni to toliko čudno.

DEJAN: Pa, šta je još čudnije od toga?

DRAGAN: Vukao se k'o prebijena kučka. Čini mi se da ga je neko lepo sredio. Onako, baš profesionalno.

DEJAN: Možda neko iz twoje stranke.

Dragan prsne u smeh

DRAGAN: Svašta! Pa, ne radimo mi takve stvari. Ne ako se prethodno ne dogovorimo.

DEJAN: Hajde, završi s tim. Ne mogu više da te pratim.

DRAGAN: Ne pravi se budala, Dejane. Ti si ga prebio. A znam i zašto.

DEJAN: Nisam i ne znam zašto bih uradio tako nešto.

DRAGAN: Hoćeš da ja kažem zašto si ga pocepao k'o ludak novine?

DEJAN: Reci.

DRAGAN: Ne, ne ide tako. Treba ti meni da kažeš.

DEJAN: Uvredio je tebe i mene.

DRAGAN: Upravo si dao opoziciji sve argumente da me obore. Odlično, Ozi, odlično!

DEJAN: Izvini. Ako treba, preuzeću sve na sebe.

DRAGAN: Ne treba. I neka si. Pizda zavidljiva!

Dragan se zaklati prema Dejanu i zgrabi ga za vrat. Poljubi ga u obraz

DRAGAN: Šta si ti, batice? Ozi ili Kivi? Šta si ti? Ozi ili Kivi?

Dejan skine Draganovu ruku s vrata

DEJAN: Dosta si pio. Ajdemo u krevet. Vreme je za spavanje.

DRAGAN: Proverio sam, batice, sve sam proverio. Ona suklata Vladislav je u pravu. Nema pustinje u Varangati. Nema ni građevinske firme. Ničeg nema, sve je pokrio snijeg, hehehehe! Sneg u Australiji, heheheh!

DEJAN: Ti stvarno ne znaš šta pričaš.

DRAGAN: Je li? Odakle ti onda u pustinji?

DEJAN: Registrovani smo u Varangati. Radimo u pustinji. To je sva istina.

DRAGAN: A firma, gde je ta fantomska firma?

DEJAN: Tu je gde je i bila. Proveri još jednom.

DRAGAN: Ne mogu da je „izguglujem“.

DEJAN: Nije sve na „guglu“, Dragane.

Dragan zgrabi flašu i potegne iz nje

DRAGAN: U pravu si. Internet može da pogreši ali...

Kažiprstom potapše nos

DRAGAN: Nos ne može. Imamo jake noseve, ti i ja. Nasledili smo ih na našeg blaženopočivšeg tatu Dimitrija. (peva) „Dimitrijooo, sine, Mitre, majkina budalo...

DEJAN: Molim te, nemoj da pevaš.

DRAGAN (*peva*):...zar ne vidiš sine, da te žena vara? „

DEJAN: Nemoj.

DRAGAN: Čekaj. Sad bilježimo poantu pjesmice, ne? (*peva*) „Ako, ako, mila majke! Bar je ubava!“

DEJAN: Molim te k'o brata.

DRAGAN:Što k'o brata? Ja ti jesam brat! Ista faca,iste oči, isti nos! A, nos, tu smo stali!

Dragan kreće da njuši trosed.

DEJAN: Hoćeš li se urazumiti?

DRAGAN: Posle. Sad njušim.

DEJAN: Tebi je potreban hladan tuš.

DRAGAN: Brrrr! Voda! Nakoži mi se ježa kad pomislim na vodu!

DEJAN: Idemo na kupanje, ajde.

DRAGAN: Ne – ču!

DEJAN: Dobro. Idem da ti napravim kafu. To će te istrezniti. Bar malo.

DRAGAN: Idi, idi. Ja ču ovde ostati da njušim.

DEJAN: Kako god hoćeš.

Dejan izlazi na vrata levo. Dragan manično njuši po trosedu. Reži, kevče, kao da je lovački pas. Otvaraju se vrata s desne strane. U pret soblje ulazi Mirjana, u jakni i poslovnom kompletu. Skida svoju ružičastu jaknu i štikle. Kači jaknu na ofinger i ulazi u dnevnu sobu.

MIRJANA: Šta to radiš?

DRAGAN: Kako šta? Zar ne vidiš da je sezona lova?

MIRJANA: Lova na šta?

DRAGAN: Na pičku!

Dragan njuši po trosedu

MIRJANA: Hoćeš li da prestaneš s tim ludilom ili ču morati da zovem ludnicu?

DRAGAN: Ček, ček, još malo, evo, tu, na pregibu, između naslona i guznog prestola, evo tu je. Pička!

MIRJANA: To je to! Zovem bolnicu!

Mirjana vadi mobilni iz džepa sakoa.

DRAGAN: Evo, neću više. Izvini, nemoj da zoveš! Molim te! Jednom su me vodili zbog deliri...deliri...delirijum tremeta...tremensa... Nemoj, molim te!

Mirjana vraća mobilni u džep sakoa

MIRJANA: Dobro. A sad, istrezni se.

DRAGAN: Radimo na tome. Dejan mi pravi jaku kaficu.

MIRJANA: I to je nešto.

Sleva ulazi Dejan sa šoljom kafe u ruci

DRAGAN: A, evo ga moj spasilac. Moj lupus in fabula!

Dejan stane. Gleda Mirjanu i ona u njega. Ne pomeraju se

DRAGAN: Daj mi to, da se treznucnem.

DEJAN: Možeš li, s obzirom...

DRAGAN: Ruke drhte kad ne pićeš, a ne kad pićeš.

Dejan mu da šolju kafe. Dragan polako ispija kafu

DRAGAN: Ufff, tako je već bolje. Sedi, ženo moja. Tu, pored mene.

Mirjana seda pored njega

DRAGAN: Izvini, srce. Mnogo izvini. Poludeo sam ovih dana. Nije samo alkohol. Stres. Uskoro će opštinski izbori. A i taj Vladislav mi se nakačio.

MIRJANA: Dejane, imaš li cigarete?

DEJAN: A, da, svakako.

Vadi cigarete. Pripaljuje joj. Ona žudno povlači dim. Dejan i dalje stoji i posmatra ih

DRAGAN: Ovaj trosed miriše na tebe. Znaš li to?

MIRJANA: Sedim na njemu, zar ne?

DRAGAN: Znam ali, ja sam, znaš kako je, malo poludeo.

MIRJAN. Znam.

DRAGAN: I ti moji problemi s alkoholom.

MIRJANA: Samo se ti polako istrezni.

DRAGAN: Kad sam rekao da miriše na tebe mislio sam...

MIRJANA: Znam na šta si mislio.

DRAGAN: Nekad, kad smo se venčali . Voleli smo se. Svuda. Ceo stan je mirisao na tebe. Sad samo spavaća soba. Ponekad.

MIRJANA: Mislim da ovo Dejan ne treba da čuje.

DRAGAN: Joooj! Izvini! Izvini Dejane, molim te.

Pauza

DRAGAN: Deki, što stojiš tako i posmatraš me ko da si mi sipao otrov u kafu?

DEJAN: Kako možeš?

DRAGAN: Izvini, izvini, samo lupetam. Dođi brate, dođi.

Dejan mu priđe. Dragan ga zagrli slobodnom rukom i poljubi u obraz

DRAGAN: Znaš da ti ovako nešto trezan ne bih nikad rekao. Volim te, bato.

DEJAN: I ja tebe volim.

Dejan seda na tabure. Pali cigaretu. Pogleda Mirjanu. Ona skrene pogled u stranu. Dragan ispija kafu. Na licu mu je Budin osmeh

DRAGAN: Tako. Sad smo prava srećna porodica.

Mrak

Osma scena

Dnevna soba. Kupa se u odsjajima Inferna. Na podu sedi, u turskom sedu, Dejan. Oči su mu nepomične. Kao da je slep. U krilu mu je sveska. U ruci drži olovku. Iza njega je Toni. On drži Dejanovu ruku u kojoj je olovka. Povlači je napred – nazad, kao da piše umesto njega.

DEJAN: Toni, gde si?

TONI: Kao i uvek. Tu, iza tebe.

DEJAN: Ne vidim ništa.

TONI: Nema šta ni da se vidi. U paklu si.

DEJAN: Toni, ne vidim svrhu.

TONI: Gledao si previše dugo u zeniku podzemnog Sunca i oslepeo. Da si, kao što sam ti rekao, otišao na vreme, oči bi ti se iscelile.

DEJAN: Ja, ja u stvari vidim.

TONI: Da, dok si budan ali dok sanjaš ti si slep. Šta ti to govori?

DEJAN: U snu sam nemoćan?

TONI: Ne, to govori da ne možeš da kontrolišeš ono što je na javi. Kad sanjaš tvoj mozak slaže slike kao što iskusni kartaroš slaže karte. Zna koju da obeleži, koju da udeli drugima kako bi igra bila, tobož, poštена. Tek u snu ti možeš da isplaniraš šta i kako dalje. Java je suviše surova da bi ostavila mnogo prostora za razmišljanje.

DEJAN: Šta sad pišem?

TONI: Pišeš oproštajnu poruku.

DEJAN: Kako??

TONI: Ne samoubilačku. Ovo je pismo koje ćeš sutra, rano ujutru, ostaviti na stočiću a zatim ćeš zgrabiti torbu, izjuriti na vrata, uhvatiti prvi autobus za Beograd a odatle prvi avion za Dubai.

DEJAN: Toni, hvala ti što mi pomažeš.

TONI: Nema na čemu.

DEJAN: Žao mi je što se sve tako završilo.

TONI: Hajde, ne budi blesav. Treba biti profesionalan do kraja. Ti si to i bio. Uradio si svoj posao profesionalno i časno.

DEJAN: Da. Časno.

Mrak

Deveta scena

Dnevna soba. Jutro. Dejan stoji, u jakni, s torbom na ramenu. Spušta pismo na stočić. Krene krene prema pret soblju. Dolazi do izlaznih vrata desno. Otključa ih. Otvori ih. Stoji par trenutaka, potpun nepomičan. Okreće se. Vraća se u dnevnu sobu. Uzima pismo sa stola. Sleva ulazi Dragan. Umiven je, lepo obučen, obrijan. Dejan gužva pismo i stavlja ga u džep

DRAGAN: Dobro jutro.

DEJAN: Dobro jutro.

DRAGAN: Vidim, krenuo si negde.

DEJAN: Da, poslovi. Moram hitno da se vratim.

DRAGAN: U Australiju.

DEJAN: U Australiju.

DRAGAN: Šta ti je to u džepu?

DEJAN: Ništa.

DRAGAN: Ostavio si nam pismo? Jel' to? A onda si ga uzeo, zgužvao i stavio u džep jakne.

DEJAN: Nisam.

DRAGAN: Jesi, jesi. Šta piše u pismu?

DEJAN: To nije pismo.

DRAGAN: A šta je onda?

U sobu ulazi Mirjana. I ona je elegantna i mirisna

DRAGAN: Pozdravi se s mojim batom.

MIRJANA: Ideš?

DEJAN: Moram. Pozvali su me.

DRAGAN: Pa, kad se mora...

Dragan mu pruža ruku. Suzdržano se rukuju

DRAGAN: Pozdravi se s Dejanom.

MIRJANA: Doviđenja, Dejane.

DEJAN: Doviđenja, Mirjana.

Dejan krene nadesno

DRAGAN: I to je sve? Doviđenja Dejane? Doviđenja Mirjana? Što se ne poljubiste? A? Da vidim lep, velik filmski poljubac.

Dejan se okreće prema njima

MIRJANA: O čemu ti to?

DRAGAN: Pa, kad se dvoje ljudi jebu red je da, na rastanku, razmene male znake nežnosti. Ja sam uviđavan ljubavnik. Od mene bi svaka žena posle seksa dobila pusu. Osim kurve, naravno.

MIRJANA. Vidim da si još pijan.

Mirjana krene nadesno. Dragan je hitro uhvati za nadlanicu

DRAGAN: A, ne, nećemo tako! Ne dok se ne razjasne neke stvari.

DEJAN: Ti nemaš pojma o čemu pričaš! Pusti je!

DRAGAN: Je li? Održaću ti jednu malu lekciju iz istorije, pre nego što odeš batice.

MIRJANA: Pusti me.

DRAGAN: Okej.

Dragan je pusti i podigne ruke u znak predaje

DRAGAN: Zar vas ne zanima šta će da vam kažem? Ne? A imovina? Brak? To što smo neki rod, ni to vas ne zanima? Hajde, idite ako niste zainteresovani. Gubite mi se s očiju!

Pauza

DRAGAN: Tako sam i mislio. Dakle, mala lekcija iz istorije. Stari Germani su, kad bi s nekim trgovcem sklopili dogovor, znali da napiju tog istog trgovca i onda ga, onako uvoštenog, ponovo propitaju o svemu. Ako bi im on rekao isto što i trezan posao bi bio sklopljen. Ja sam krenuo suprotnim putem. Prvo bih trezan proverio drugu osobu a potom bih, praveći se da sam pijan, proverio tu osobu još jednom. Tako je bilo i sinoć.

MIRJANA: Ne pričaj koješta, ti si bio izbezumljen od alkohola....

DRAGAN: Jesi li sigurna? Ja tačno, draga, znam koga sam zvao Ozijem i Kivijem kao što znam koga sam nanjušio na ovom trosedu. Jednom sam imao probleme s alkoholom i nikad više. Od sad pa nadalje ja će isključivo glumiti da sam pijan što je mnogo zabavnije od pravog piganstva. Vladislava si prebio zbog toga što je posumnjaо da između tebe i Mirjane ima nešto a ne zbog neke tobogenje porodične časti. I, tu dolazimo do zaključka: vas dvoje ste me prevarili. Ti kao moj brat a ti kao moja žena. I, to nije sve.

DEJAN: Ja nisam hteo.

DRAGAN: Ali si, opet, nekako, uvalio tu twoju nesreću u moju ženu. Dobro, batice, nisi hteo. Možda se i kaješ malkice. Znaš li, Mirjana, da je ostavio oproštajno pisamce na stolu? Njegova je greška što se vratio i zgužvao ga. A zašto si ga zgužvao? Nisi hteo da nas povrediš? Ili je nešto drugo posredi i četvrtku?

MIRJANA: Kakvo sad pismo? Dejane, nisi valjda?

DEJAN: Jesam.

DRAGAN: I, tu smo tek na početku. Da, moja žena, koju volim, mi je nabila robove s mojim bratom i to je tek početak. Kako početak, pitaćete vi? Tako što su i moja žena i moj brat lažnjaci. Moja žena je kvazi-intelektualka i lepotica a u stvari jedno poružnelo, dosadno, ograničeno stvorene umorno od života. Ne kažem da sam bolji, daleko od toga. Kažem samo kako jeste. A moj brale, on je tek priča za sebe. Nekad akademski građanin, profesionalni vojnik, inžinerac, poručnik. Zgodan momak, lep k'o devojka, pametan, častan. Nikad nije u životu slagao. Kičma ove zemlje. A šta je sad? Odbegla zver. Kriminalac. Ubica. Snajkojebac.

Dejan jurne na Dragana i nokautira ga. Mirjana mu preseče put ali je on snažno ošamari i odgurne. Obruši se svom silinom udaraca na Dragana. Mirjana mu priđe s leđa, baci se na njega i počne da ga udara. On je strese kao buvu s leđa i nastavi da tuče Dragana

MIRJANA: Ubićeš ga! Nemoj!

Dejan stane. Ustaje. Mirjana se dovuče do Dragana. Miluje ga i rida. Dragan ječi

MIRJANA: Ubico!

DEJAN: Ja nisam ubica. Ja sam vojnik. Ja radim svoj posao profesionalno i s čašću.

DRAGAN: Videli smo tu twoju...čast. A sad se gubi.

DEJAN: Neću, hoću da čujete moju priču.

DRAGAN: I Kain mu reče: Brate, hajdemo u polje. Šta je sledeće, da me odvedeš na piknik i razbiješ mi glavu kamenom?

DEJAN: Hoćete li da živite? Onda umuknite i slušajte.

DRAGAN: Ja, ja neznam da li će moći. Gadno si me zakačio po glavi, batice.

MIRJANA: On krvari! Šta si mu to uradio životinjo!

DEJAN: Biće dobro, to su samo površinske povrede.

Mirjana ustane

DEJAN: Gde si ti krenula?!

MIRJANA: Moram da odem u kupatilo, po alkohol i zavoje.

DEJAN: Niko ne napušta ovu sobu dok ja ne završim! Jasno?! Ubiću vas ako me primorate na to! Oboje!!!

Tišina

DEJAN: Ja sam bio to što sam bio. Više nisam. Moja zemlja nema smisla, moja bivša vojska nema smisla. Kakav je smisao u tome da nam je dobar deo vojske u krpama? Kakav je smisao u tome da vojnici ne mogu da se normalno hrane u kasarni? Kakav je smisao u tome da se na manevrima gine kao da si u ratu? Tri godine sam odslužio i, hvala na pitanju, više neću. Tako sam rekao sebi i tako sam i uradio. A onda se pojавio Toni. Rekao je da je s nekim rođakom napravio biznis u Australiji. Constructions – Warangata, država Viktorija. Naravno, to je bila samo maska. Ja sam od Australije video samo pustinju. Plaćenički kamp, Severna Teritorija, preko pedeset stepeni svakog dana. I tako tri meseca. Niko me nije pitao da li sam bio inžinjerac, da li sam završio taj i taj fakultet. Imao sam jednu jedinu potrebnu kvalifikaciju – bio sam vojnik i znao sam da koristim oružje. Upoznao sam svog novog drugara – snajpersku pušku SR- 25. Ta puška me štitila jednakod neprijatelja i kolega, Srba, Poljaka, Grka, Nemaca, Bosanaca, Hrvata. Australijanca nije bilo ali je lova bila njihova. Deset hiljada

australijskih dolara mesečno. Australijski pasoš nakon tri meseca službe. Mogućnost sticanja državljanstva „prečicom“. Ugovor na godinu dana. Bonusi do 200 000 dolara. Da ste ovo ponudili ljudima iz moje bivše čete ja ne znam da li bi se našao jedna da odbije. Bili smo „privatna služba obezbeđenja“. U prevodu, privatna armija bogataša povezanih s vlastima. Nismo bili veliki kao američki „Blekvoter“ ali su nas, u okviru naše branše, cenili. Prva meta nam je bio Afganistan. Štitali smo neku garažu usred pustinje. Kad god bi neko od afganistanskih glavonja ili biznismena sa Zapada želeo da zameni kola, došao bi kod nas. Kola su se menjala jer su mnogi, s pravom, mislili da ih neko prati. Put koji je prolazio pored naše baze je bio poseban, rezervisan samo za specijalne ljude. Bilo ko drugi, ko bi se pojavio nenajavljen, bio je, kao sumnjiv, smican na licu mesta. Razumete? Na prilaznim tablama je lepo pisalo „kušuj“ na engleskom i paštuna jeziku. I tako, dosađivali smo se, dočekivali i ispraćali glavonje. Dosta smo se drogirali, pili i kartali se. Svako malo bi neki naš nazvao Hrvata „ujkom“ ili bi Hrvat nazvao našeg „čejenom“ a onda bi neko prozvao i „baliju“ pa bi došlo do opštenacionalne tuče ali, to je bilo sve. Nismo se ubijali međusobno. Znali smo da, ako se talibani spuste s onih zavejanih planinčina u daljini, ne postoji ni ujke ni čejeni ni balije. Mi smo svi ugroženi i, iako smo plaćenički ološ, jedni drugima uvek čuvamo ledja. Jedan Hrvat, Kiki, pitao me: „Znaš li, čedo, koliko sam Srba pobio u Domovinskom ratu?“ Rekao sam mu : Jesi li ubio nekog Srbina kad se rat završio?- Ne. - Onda me ne zanima. „I nije me zanimalo ništa osim da obavim posao, napunim sef i jednog dana, kao punopravni australijski državljanin, živim na nekoj plaži pored Brizbejna. Tu i tamo bi dobili dopust na dan - dva. Da se odmorimo od oružja. Odvezli bi se do Kabula a tamo, na pijaci, mogao si da kupiš oružje na veliko. Bilo kakvo. Neki Nemac, Hajnrih, mi je rekao kako je od nekog čiče kupio mač za koji je ovaj tvrdio da je pripadao vojniku Aleksandra Velikog. Zardalo parče metala, moglo je da bude iz bilo koje ere. Makedonci su tu bili i pobegli. I Persijanci pre njih. Mogao si da kupiš sovjetsku uniformu, englesku „enfield“ pušku iz 1873. godine s ugraviranom krunom i inicijalima VR. Viktorija regina. Kapu američkog marinca. Afganistanci su nam se smeiali i prodavali opremu poraženih armija koje su, sve do jedne, zbrisale odatle glavom bez obzira. Ostali smo još samo mi, plaćenici kojih je bilo duplo više od NATO vojnika. Možda će tako jednog dana neki bezubi turbanlija da prodaje moju SR-25 – icu? Ko zna. A onda se, jednog dana, uprkos svim tablama i upozorenjima, pojavio mrljavi folksvagenov kombi. Stajao sam pored rampe, spečen od Sunca i stondiran od jake vutre. Odjednom je, iz onog treperavog vazduha, iz onog zažarenog asfalta, kao iz velike rerne, pred moje oči serviran narandžasto - beli kombi. Delovao je kao velika vekna hleba. Vikao sam im da stanu: UADREGA!UADREGA! To je bila jedina reč koju sam znao na paštuna jeziku.

Stani! Stani, jebem li te! Ne znam da li su me čuli. Iza mene je bila baza. Znao sam da, ako mi se približi na četrdeset metara, može da aktivira plastični eksploziv C-4 i raznese i sebe i mene i bazu. Zaurlao sam još par puta UADREGA! Ništa. Skinuo sam raketni „armbrust“ bacač s ramena i razneo kombi i sve u njemu u paramparčad. Javio sam mojima preko tokivokija. Sijera Delta, ponavljam, Sijera Delta. Suspect Dead. Osumnjičeni je mrtav. Sve po pravilima službe. Kad smo prišli kombiju videli smo da je u njemu bilo šest tela. Dva krupna, očigledno muška napred, i četiri iza. Dva manja i dva izrazito sitna. Verovatno su neka dva Afganistanca, možda su bili braća, ko zna, poveli svoje žene i decu do susednog mesta. Mislili su da naš put iskoriste kao prečicu. A na tabli im je lepo pisalo... Ili su nepismeni ili im paštuna nije maternji jezik. A onda smo shvatili – tabla s upozorenjem nije delovala kao tabla s upozorenjem, s velikim crvenim, pretećim slovima već pre bezazleni putokaz za neko mesto koje se zove HALT ili UADREGA. Ubio sam ih, zbog greške. Sledeći put kad budem ubijao, neće biti greške. Ubijaču civile zato što mi je tako naređeno. I drugi put. I treći put. Ali uvek pametno, na distanci. Mitraljezom, bacačem granata. Ovo selo je talibansko. Ovo selo nam duguje novac. Ovo selo nam se našlo, onako, usput. A novac će se gomilati na mom računu u švajcarskoj banci. Negde u to vreme, kad smo krenuli da ubijamo ubijanja radi, Toniju se smučilo. Prepustio je posao svom rođaku i zbrisao u nepoznatom pravcu. U oproštajnom pismu je rekao da: „Traži smisao u svom ovom ubijanju“. I, na tome bi se sve završilo da nismo dobili prekomandu. Otišli smo u Sirt, u Libiji. Tražili smo preostale Gadafijeve trupe, uglavnom strane plaćenike. Sistematski pregled. Kuća po kuća. I, u jednoj potleušici, našao sam njega, Tonija. Bio je obučen u svoje najbolje odelo. Nije bio naoružan. Znao sam šta je čekao. Rekao mi je: „Dobro je da će me ubiti neko naš. To je, onako, baš simbolički.“ Poklonio sam mu jedan metak, pravo u srce. I to je bilo to. Nije bio jedini „naš“ kojeg smo sredili tamo. A onda smo se vratili u Afganistan, da čuvamo našu malu bazu u pustinji.

Dejan se okrene i izjuri iz stana s torbom na ramenu

DRAGAN: Moj brat... To je moj brat... Moj mali brat....Mirjana, zovi, loše mi je...

Dragan klone. Mirjana vrišti. Mrak. Orijentalna tema, off.

Deseta scena

Groblje. Jutro. Iznad humke s drvenim krstom stoji Vladislav. Na humci gori sveća. Pored Vladislavljevih nogu je flaša rakije. Vladislav se tromo krsti. Odvrće zatvarač na flaši. Sipa rakiju u zatvarač. Prospe malo na humku. Prekrsti se i popije rakiju.

VLADISLAV: Bolje da ti ovako kažem, dok još nema nikog. Mrzim narikače, popove, balavljenje oko groba. Čemu sve to? U Boga ne verujem a krstim se i pijem jer je red i, prepostavljam, da bi tako želeo. Toliko mogu da uradim u ime starog prijateljstva. Bitno je da ovo ostane između tebe i mene. Ne želim da te danas, iako ti je četresnica, veličam i govorim ti da si bio najbolji čovek na svetu. I ti i ja znamo da to nije istina. Slab si bio, kao što sam i ja. Možda nikad ne bih uradio što i ti ali, da mi je prolazilo kroz glavu – jeste. Bio si mi drug i, kad smo omrzli jedan drugog, nisam znao. Bio sam suviše besan da razumno razmišljam. Ali, sad znam. Ti si, onda kad si prestao da veruješ u bilo šta osim u novac, umro. Zato mogu reći da si, na neki način, po drugi put sahranjen. Ne želim da ispadne da sam ja, šta ja znam, lud i surov. Bio si znaš i sam kakav ali niko ne zaslužuje da ovako strada. I to još od ruke svog brata. Dvadeset dana si bio u komi. Borio si se. Tvoj brat, o njemu želim da ti pričam. Juče sam tek saznao. Talibani su napali plaćenički logor u Afganistanu. Dejan nije imao sreće. Pokušavali su da zataškaju ali, znaš kakvi su novinari. Ispostavilo se da je Dejan poginuo istog dana kad si ti umro. Žao mi je. Moje saučešće.

Vladislav odvrće čep, sipa rakiju u čep. Prospe malo rakije pored humke

VLADISLAV. Za tvog brata. Gde god da su ga sahranili.

Krsti se i pije

VLADISLAV: Nemoj misliti da sam ja licemer i lijem krokodilske suze. Meni je, da budem iskren, žao onog tvog brata koji je živeo ovde. Kažu da je nastanjivanje u drugoj zemlji, baš

kao i, izvini što sam vulgaran, orgazam, mala smrt. Jedan čovek je otišao u Australiju i tamo umro. Neko drugi je zauzeo njegovo mesto. Žao mi je onog Dejana koji se nije prozlio, ne ovog plaćenika. Rekao bih Mirjani za Dejana ali, ona ne želi da me vidi. Normalno.

Nakašlje se.

VLADISLAV: Znaš, krivim i sebe i svoj dugački jezik zbog svega. Možda bi se sve ovo dogodilo i bez mene ali, sama činjenica da sam ja na neki način umešan, razumeš? Bio bi zadovoljan da znaš da je tvoj plan uspeo. Gradski park je sad jedna velika blatnjava ledina ogradažena žutom trakom. Kao da je mesto zločina a ne gradilište. Do sledeće jeseni će tu biti tržni centar. Pokušao sam da napravim protest. Bilo nas je petoro. Tata, ja, megafon i dva policijaca. Nikoga više nije briga. Nizašta. Dobio sam posao. Bibliotekar – arhivista u gradskoj biblioteci. Izgleda da su konačno shvatili da sam potpuno bezopasan.

Orijentalna tema, off.

VLADISLAV: Jel to oni iz kafića puštaju krmetinu? Koji idiot krsti kafić - „Pored groblja“?

Orijentalna tema je sve glasnija, off. Vladislav se strese, žurno prekrsti i hitro spusti šaku na krst

VLADISLAV: Zbogom.

Vladislav odjuri s groblja kao da ga đavoli jure. Orijentalna tema je još glasnija, off. Mrak.

/KRAJ/

